

Sygn. akt IV CSK 267/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi J. Z. K. i D. I. K.
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem
Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 13 lipca 2012 r., sygn. akt I C (...),
w sprawie z wniosku M. G.
przy uczestnictwie J. Z. K. , D. I. K.,
Gminy M., I. W. i H. Z. W.
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania J. Z. K.
i D. I. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 21 października 2015 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. stwierdza, że uczestnicy postępowania ponoszą koszty postępowania kasacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Uczestnicy postępowania J. D. małżonkowie K. złożyli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 21 października 2015 r., w którym oddalono skargę tych uczestników o wznowienie postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 13 listopada 2012 r.

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzuty naruszenia art. 403 § 2 k.p.c. Skarżący domagali się uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości, sformułowali także zagadnienia prawne ujęte w pkt 1 i 2 skargi (s. 2 skargi).

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, treść skargi kasacyjnej uczestników postępowania i zawartą w nim prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz treść odpowiedzi uczestnika postępowania (Gminy M., s. 93 i n. akt sprawy), Sąd Najwyższy stwierdził, że w sprawie nie występują przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Postanowiem z dnia 7 listopada 2013 r., IV CSK 298/13 Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wniesionej przez uczestnika J.Z. K. od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 13 lipca 2012 r. (k. 563 i n. akt sprawy o sygn. I Ca (...)). Dokonując oceny prawnej motywacji wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że z treści przedstawionego w skardze „zagadnienia” wynikało, że skarżącemu chodziło jednak o kwestię (przy wyborze sposobu wytyczania przebiegu drogi koniecznej i połączeniem jej z drogą publiczną), której rozstrzygnięcie musi każdorazowo uwzględniać okoliczności konkretnej sprawy (s. 564 akt sprawy o sygn. I Ca (...)).

Obecnie skarżący J. Z. K. i D. J. K. złożyli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 21 października 2015 r., w którym oddalono ich skargę o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem z dnia 13 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 12 lipca 2012 zmienił orzeczenie Sądu Rejonowego z dnia

23 marca 2012 r. i ustanowił służebność drogi koniecznej dla nieruchomości wnioskodawcy na nieruchomości uczestników postępowania.

Skarga kasacyjna kwestionuje zasadność rozstrzygnięcia z dnia 21 października 2015 r. oddalającego skargę o wznowienie postępowania (art. 403 § 2 k.p.c.) Jedynie w tym zakresie mogłoby się toczyć postępowanie kasacyjne i być odpowiednio formułowane przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania. Należy stwierdzić, że przedstawiona w dwóch punktach motywacja prawna wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie formułuje zagadnień, które odnosiłyby się do przedmiotu postępowania wywołanego wniesieniem skargi o wznowienie postępowania. W dłuższym, przekonywującym wywodzie prawnym Sąd Okręgowy wyjaśnił, że skarżący nie wskazali „na jakiekolwiek nowe okoliczności faktyczne, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy (o zasiedzenie), dotyczy to także środków dowodowych” (s. 5 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia). Za takie nowe okoliczności w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. nie można uznać stanowiska GDDKA dotyczącego wezwania do uzupełnienia braków formalnych wniosku na lokalizację zjazdu i stanowisko takie nie wpływało w zasadniczy sposób na przesłanki ustanowienia służebności drogi koniecznej i przebiegu takiej drogi.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do postanowienia art. 520 § 1 k.p.c.